ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΖΩΓΡΑΦΩΝ

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΠΕΝΙΑ

Ὁ διάσημος ζωγράφος Δαβὶδ Τενὶκ εἶχε πάει κάποτε σὲ μιὰ ἐξοχὴ, πέρνοντας μαζί του καὶ τὰ «σύνεργα» τῆς τέχνης του φυσικὰ γιὰ νὰ ζωγραφίση μερικοὺς πίνακας ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Τὸ μεσημέρι, ἀφοῦ τελείωσε τὴν ἐργασία του, κατάκοπος καθὼς ἦταν ἐπῆγε σὲ ἕνα πανδοχεῖο καὶ ἐγευμάτισε. Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα ὅμως τῆς πληρωμῆς, ἀντελήφθη ὅτι εἶχε λησμονήσει νὰ πάρη μαζί του χρήματα. Χωρὶς νὰ χαση τότε καιρὸ, ἄνοιξε τὸ κουτὶ μὲ τὶς μπογιές του, πῆρε ἕνα κομμάτι χαρτὶ κ' ἕνα πινέλλο, καὶ μὲ δυὸ-τρεῖς πινελλιὲς, ζωγράφισε ἕναν ζῆ ιᾶνο ποὺ περνοῦσε κείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὸν δρόμο.

Ἕνας Ἄγγλος φιλότεχνος ποὺ ἔτυχε νὰ γευματίζη στὸ γειτονικό του τραπέζι, μόλις εἶδε τὸ σκίτσο, ζήτησε νὰ τὸ ἀγοράση ἀμέσως.

Ὁ Τενὶκ ἐδέχθη, πῆρε τὰ χρήματα προσκόλεσε τὸν ζητιᾶνο στὸ τραπέζι του, τοῦ ἔκανε τὸ γεῦμα, καὶ πρὸς κατάπληξιν τοῦ ἀγαθοῦ πανδοχέως πού εἶχε παρακολουθήση ὅλη τὴ σκηνὴ, πλήρωσε κατόπιν μεγαλοπρεπέστατα καὶ σηκώθηκε κι' ἔφυγε.

***

Ὁ Γκάριγκ καὶ ὁ Χόγκαρθ.

Ὁ μέγας ζωγράφος Χόγκαρθ, ἐπιθυμοῦσε νὰ κάμη τὸ σκίτσο τοῦ φίλου του ποιητοῦ Φίλντιγγ, γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύση στὸ ἐξώφυλλο τῶν «Ἀπάντων» του. Ὁ Φίλντιγγ ὅμως εἶχε πεθάνει χωρὶς ν' ἀφίση καμμία εἰκόνα του.

Ὁ περίφημος ἠθοποιὸς Γκάριγκ, πληροφορηθεὶς τὴν ἐπιθυμία τοῦ ζωγράφου παρουσιάσθηκεν μιὰ μέρα μπροστά του, ἔτσι μακιγιαρισμένος μὲ τέτοιες γκριμάτσες στὸ πρόσωπο καὶ μὲ τέτοιες κινήσεις καὶ ἔτσι ντυμένος ποὺ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Φίλντιγγ.

Ἡ ὁμοιότης αὐτὴ ἡ τόσον τελεία, ἔκαμε τὸν Χόγκαρθ νὰ τὸ χάση... Λίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήση. Μόλις ὅμως συνῆλθε, ζωγράφισε ἀμέσως τὸ πορτραῖτο τοῦ φίλου του, πέρνοντας ὡς πρότυπο τὸν διάσημο ἠθοποιό.

Κι' ὅταν τὸ πορτραῖτο ἐδημοσιεύθη, ὅλοι τὸ εὗρῆκαν καταπληκτικὰ πετυχημένο....

λεφτὰ κ' ἔφυγε τρεχάλα.

Ἔμεινε ἡ βασιλοπούλα μόνη στὴν κάμαρα κι' ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ προσκύναγε τὸν Ἅγιο Μάρκο κι' ἔλεγε:

— Σ' εὐχαριστῶ, Ἅγιε Μάρκο ποὺ μ' ἀγλύτωσες ἀπὸ τοῦ βρωμάραπα τὰ χέρια, σ' εὐχαριστῶ!...

Τἄκουσε αὐτὰ ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴν κασέλλα ὁ Ἀράπης καὶ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ. Ἄρχισε νὰ τρίζη τὰ δόντια του ποὺ ἦταν ἕνας φόβος νὰ τὸν ἀκοῦς. Ἄκουσε ἡ βασιλοπούλα τό τρίξιμο, κοιτάζει καὶ τί νὰ ἰδῆ; Τὸν Ἀράπη νὰ τρίζη τὰ δόντια του καὶ νὰ στριφογυρίζη τὰ μάτια του ἄγρια-ἄγρια!...

Τὸν γνώρισε ἀμέσως κι' ἀπὸ τὸν φόβο της ἔβαλε μιὰ φωνὴ κι' ἔπεσε ξερή!

Ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ τὴν σήκωσαν καὶ πῆγαν νὰ τὴν συνεφέρουν. Σὰν τὴν συνέφεραν, τοὺς λέει:

— Πηγαίνετε με σ' ἄλλη κάμαρη καὶ φέρτε τὸν παπᾶ γιατὶ πεθαίνω!

Τὴν πῆγαν σ' ἄλλη κάμαρα κ' ἔφεραν ἀμέσως ἕναν παπᾶ. Μόλις ἦρθε, σηκώθηκε ἡ βασιλοπούλα ἀπ' τὸ κρεββάτι καὶ τοῦ λέει:

— Παπά μου, ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε. Τὸ καὶ τὸ μοῦ συμβαίνει...

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία..

— Ποῦ ἐ τώρα ὁ Ἀράπης; ρωτᾶει ὁ παπᾶς.

— Μέσα στὴν κασέλλα λέει ἡ βασιλοπούλα.

— Ἔννοια σου, τῆς ἀποκρίνεται ὁ παπᾶς, ἐγὼ θὰ τὸν διορθώσω.

Βγῆκε λοιπὸν ἔξω καὶ πρόσταξε νὰ βάλουν ἀμέσως στὴ φωτιὰ ὅλα τὰ σιδερικά, τὶς μασιές, τὶς τανάλιες καὶ τὰ καρφιὰ ποὺ βρίσκονταν στὸ παλάτι.

Καὶ σὰν τὰ ἔβαλε κι' ἔκαψαν καλὰ-καλὰ ἁρπαζει μιὰ μασιὰ καὶ τὴν χώνει στὸ μάτι τοῦ Ἀράπη.

— Τσίρρρ! ἔκανε τὸ μάτι τσιτσιρίζοντας φριχτά.

Ἔσκουξε ὁ Ἀράπης, οὔρλιαξε, φρίαξε, μὰ ὁ παπᾶς πρόφτασε καὶ τοῦχωσε τὴ μασιὰ καὶ στ' ἄλλο μάτι. Καὶ σὰν τον τυφλώσαν γιὰ καλὰ τὸν ἁλυσόδεσαν καὶ τὸν ρίξανε στὰ σίσερα καὶ τὸν κάμανε λιανὰ κομμάτια!... Ἔτσι γλύτωσε ἡ βασιλοπούλα ἀπό δαῦτον κ' ἔζησε εὐτυχισμένα μὲ τὸ βασιλόπουλο...

Γεωργία Ταρσούλη

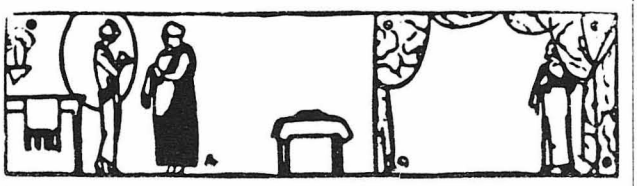

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ...

Τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Σαμαρείτιδος. Γιατὶ ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν Ἀνάστασί του παρουσιάστηκε σὲ γυναῖκες. Ἡ εὐγένεια τῶν ἀνδρῶν. Ἡ σκληρότης τῶν γυναικῶν, κτλ. κτλ.

Κάποιος ἱεροκῆρυξ, μιλῶντας ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος γιὰ τὸ εὐαγγέλιο τῆς Σαμαρείτιδος, εἶπε:

— Μὴν παραξενευθῆτε, ἀδελφοί μου, ἐπειδὴ βαστάει τόσο πολὺ τὸ εὐαγγέλιο αὐτό. Λάβετε ὑπ' ὄψιν σας ὅτι σᾶς μιλεῖ μιὰ γυναῖκα!..

***

Κάποιος ἄλλος πάλι, κηρύττοντας τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, εἶπε μεταξὺ ἄλλων, ὅτι ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἀνεστήθη πρωτοπαρουσιάσθηκε σὲ γυναῖκες ἐπίτηδες γιὰ νά... διαδοθῆ γρηγορώτερα ἡ εἴδησι τῆς ἀναστάσεώς του!..

***

Κατὰ τὸν μεσαίωνα, ἕνας Ἰταλὸς ἔγραψε ἕνα βιβλίο διὰ τοῦ ὁποίου ἀπεδείκνυε ὅτι ἡ γυναῖκες δὲν ἔχουν ψυχὴ καὶ ὅτι, συνεπῶς, δὲν ἀνήκουν εἰς τὸ καθαυτὸ ἀνθρώπινο γένος ἀλλ' ὅτι ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος ξεχωριστό, μεταξὺ ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων.

Τὸ βιβλίο κυκλοφόρησε στὴν ἀρχὴ γραμμένο σὲ λατινικὴ γλῶσσα. Κατόπιν ὅμως ὁ συγγραφεύς του τὸ ἐξέδωκε καὶ Ἰταλικά, ὁπότε ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία του ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Ἐξέταση, γιατὶ ὁ συγγραφεύς του, γιὰ νὰ ὑποστηρίξη τὸ θέμα του, ἀνέφερε ἕνα σωρὸ ρητὰ καὶ ἀποφθέγματα τῶν Γραφῶν.

Τὸ νόστιμο μολαταῦτα εἶνε ὅτι ὑπῆρξαν πολλοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ γυναῖκες ποὺ πίστευαν τὴ θεωρία τοῦ Ἰταλοῦ σοφοῦ.

***

Σχετικῶς μὲ τὴν εὐγένεια τῶν παλαιῶν ἀριστοκρατῶν, διηγοῦνται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο:

Ὁ Στρατάρχης τῆς Γαλλίας Μπουνκὼ ὑπασπιστὴς τοῦ Βασιλέως Κερόλου τοῦ θου καθὼς ἔκανε μιὰ μέρα τὸν συνηθισμένο του περίπατο μὲ τ' ἄλογο, συνάντησε στὸ δρόμο του κοινὲς γυναῖκες σεμνότατα ὅμως ντυμένες, ἡ ὁποῖες τὸν χαιρετῆσαν. Ὁ στρατάρχης ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τούς ἀνταποδώση τὸν χαιρετισμό. Ὁ φίλος του τότε ντὲ Κολινιὸ ὁ ὁποῖος τὸν συνώδευε, στάθηκε καὶ τοῦ εἶπε:

— Ξέρετε, ἐξοχώτατε, τί εἴδους γυναῖκες ἦσαν αὐτὲς ποὺ χαιρετήσατε προηγουμένως;...

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ στρατάρχης.

— Ἦσαν δύο κοινὲς γυναῖκες...

— Δὲν τὸ ἐγνώριζα... Προτιμῶ ὅμως φίλε μου, νὰ χαιρετήσω δυὸ γυναῖκες τοῦ δρόμου παρὰ νὰ ἐκληφθῶ ὡς ἀγενὴς μὴ ἀνταποδίδοντας τὸν χαιρετισμὸ σὲ δυὸ κυρίες...

***

Ἰδοὺ τώρα κι' ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «Ἡμερολόγιο» τοῦ Κολλέ, στὸ ὁποῖο ζωγραφίζεται ὅλη ἡ σκληρότης τῶν γυναικῶν:

«...Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν βασανιστηρίων στὰ ὁποῖα ὑπεβλήθη πρὶν θανατωθῆ ὁ ἀποπειραθεὶς νὰ δολοφονήση τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Λουδοβίκο 15ο Νταμιέν, κοσμικὰ ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ παρακολουθοῦσαν τὸ μαρτύριό του δὲν ἔδειξαν τὴν παραμικρὴ συγκίνηση.

Ὁ Νταμιέν, ὡς γνωστόν, εἶχε καταδικασθεῖ νὰ διαμελισθῆ ζωντανός. Πρὸς τοῦτο ἔδεσαν τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του σὲ τέσσερα ἄλογα τὰ ὁποῖα οἱ δημιοι ἐβίαζαν νὰ τρέξουν πρὸς τέσσερες ἀντιθετους διευθύνσεις. Τὸ μαρτύριο αὐτὸ τοῦ δυστυχισμένου Νταμιὲν διήρκεσε δύο ὧρες ἀκριβῶς. Ἡ πιο ὡραῖες καὶ κομψὲς παριζιάνες, εἶχαν φροντισει ἀπὸ νωρὶς νὰ νοικιάσουν διάφορα «παράθυρα» ποὺ ἔβλεπαν στὴν πλατεία ὅπου θὰ ἐλάμβανε χώραν ἡ ἐκτέλεσις, γιὰ νὰ μὴ χάσουν καμμιὰ λεπτομέρεια τοῦ ἀπολαυστικοῦ αὐτοῦ θεάματος. Καὶ πράγματι· ἐνῶ οἱ περισσότεροι ἄνδρες ποὺ τὶς συνώδευαν ἀναγκασθῆκαν νὰ μποῦν μέσα στὰ δωμάτια γιὰ νὰ μὴ βλέπουν τὸ φρικιαστικὸ θεαμα, πολλοὶ δὲ ἀπ' αὐτοὺς λιποθύμησαν, αὐτές, παρέμειναν ἀπαθεῖς καὶ ἀσυγκινητες στὴ θέσι τοις ὡς τὴν τελευταία στιγμή.

Διηγοῦνται μάλιστα ὅτι ἡ νεαρὰ κυρία Πεαντρω, μία ἀπ' τὶς ὡραιότερες παριζιάνες, βλέποντας τὸν κόπο ποὺ κατέβαλαν τὰ ἄλογα γιὰ νὰ διαμελίσουν τὸν κατάδικο, ἐφώναξε μὲ οἶκτο:

— Τά ..κακόμοιρα τὰ ἄλογα!

Παρακολουθῆστε τὸ νέο μας μυθιστόρημα

"Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ,,

ποὺ ἄρχισε στὸ φυλλο αὐτό.

Εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἱπποτικὰ μυθιστορήματα, γεμᾶτο μυστήρια, γοητείαν, περιπετείας.

Τὸ μυθιστόρημα τῆς φρίκης καὶ τοῦ τρόμου

"ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ,,

προσεχέστατα, εἰς ἀντικατάστασιν τῆς «Γυναίκας ποὺ πρόδωσε».